

NORMALE MUZEN

- a) een normale muze (maat S, M, L of XL) inspireert... en bestaat uit de transformatie van het ontstaan van een geniaal idee, in een goddelijk en tastbaar lichaam. Schilderijen beelden van klas-sieke muzen
- b) ideale inspirationale formule voor erotische poëzie en romantische waanzin. Een formule uitvinden voor inspiratie samen met tekeningen. Live getekend?

VERWARDE MUZEN

- a) Ze zijn precies hetzelfde en precies het tegengestelde... ontgoocheld in hun eigen bestemmingen zoeken ze iemand die hen inspireert.
- b) Ze hebben allemaal twee zwarte ogen, elk om verschillende redenen.
- c) Alle muzen zijn tweelingen en ze stinken allemaal heel erg, wat normaal is want ze dragen altijd dezelfde jurk, maar gelukkig merk je dat niet zo op schilderijen, in boeken en in films.
- d) Alle muzen laten zich vergezellen door Penelopes

PENELOPES:

- Trouwe muzen en efficiënt gezelschap.
- Bijna alle Penelopes hebben een gezicht en liefdesverdriet om een man die Odysseus heet en die altijd lang op zich laat wachten.
- Alle Penelopes nemen grote stappen en spreken nooit met vreemden.
- Ze slapen nooit omdat ze alle vrije tijd die ze hebben wachtend doorbrengen.
- In sommige delen van de wereld, zoniet in alle delen, zijn de Penelopes ook gekend om hun eenzaamheid, en ze verschijnen en verdwijnen regelmatig uit het leven van bijna alle bewoners van de Aarde.

gende, en iedere volgende komt dichterbij de groente die je eigenlijk wilt eten. Je kunt ervoor kiezen om er maar één laag af te halen, maar je kunt meer en meer en meer willen, tot je het juiste sappige stuk hebt, of beter nog: je bent opgetogen over wat je ermee gekookt hebt. Als toeschouwer van *Odilia* kun je ervoor kiezen om te luisteren naar het verhaal, om het pad in de ruimte te volgen, om je alleen te verhouden tot de objecten die geprojecteerd worden of verspreid op de grond liggen, of om gewoon het ‘muzenspel’ uit te spelen: een spel waarin niemand wint of verliest, maar iedereen een verschillend ‘prijs/idee’ krijgt op het einde. Je kan ervoor kiezen om later te begrijpen waar het over ging, of om er nooit meer aan terug te denken. Er zou bij een voorstelling geen gefixeerd begripsniveau mogen zijn, of één uniek doel. Niet voor een volwassen publiek, en zeker niet voor een jonger publiek.

Het was voor mij van meet af aan duidelijk dat dit project op geen enkel moment een pedagogische bedoeling of een ‘verborgen agenda’ over morele of educatieve onderwerpen kon en mocht hebben om zijn doelen te bereiken. We moesten het veralgemeende concept dat educatie onlosmakelijk verbonden is aan kunst voor jongeren, vermijden, net zoals het standaardidee dat kinderen passieve ontvangers zijn die gevuld moeten worden met begrijpelijke kwesties, alsof ze lege ‘vazen’ zijn die klaar staan om bruikbare informatie over hun toekomstige levens te ontvangen. *Odilia* moet ook ten alle tijde een artistiek onderzoeksproject blijven en bestuderen hoe we een artistieke taal zouden ontwikkelen wanneer we samen een artistieke ruimte delen, zonder grenzen tussen toeschouwers en performers op het ‘podium’. En dit is ook de reden waarom we de publiekslimiet op drie klassen met een totaal van 75 toeschouwers hebben gesteld. We wilden in staat zijn om een intieme relatie te ontwikkelen met iedereen in het publiek, individueel of als een controleerbare groep, en niet als een uniforme massa, bestaande uit kleine menselijke wezens. Artistiek onderzoek moet een uitdaging blijven voor zowel kinderen als volwassenen, een ‘onbekend land’ waar we onszelf allemaal als emigranten voelen of nieuwbakken reizigers.

Als we van een volwassene niet verwachten dat hij een performance van a tot z begrijpt, waarom zouden we dat dan wel doen van kinderen? Waarom zouden we ze onthouden van hetzelfde avontuur van de navigatie doorheen iets onbekends, net zoals we dat volwassenen aanbieden?

Een performanceruimte is een ruimte van oneindige mogelijkheden, iedere andere relatie tot wat er daar gebeurt, is toegestaan en dat zou zo moeten blijven, ongeacht de leeftijd van een publiek.

Alle abstracties, alle twijfels en alle vragen die voor ons bestaan als ‘performancemakers’ zouden geldig moeten zijn voor alle mensen van mijn leeftijd, voor mensen ouder dan ik en voor jongere publieken, alleen hun begrip of de mogelijke antwoorden zouden verschillend moeten blijven, gezien de verschillende contexten waar we vandaan komen. Er is niet zoiets als een publiek dat naar huis gaat met dezelfde indruk. De receptie van een artistiek project is altijd persoonlijk, niet alleen een mentale, maar ook een fysieke en een emotionele reis.

De enige reden waarom we de leeftijdsgrens voor deze performance op acht hebben gezet en niet jonger, is niet omwille van het ‘niveau’ van begrijpen op die leeftijd, maar simpelweg omdat het een leeftijd is waarop lezen en schrijven al voldoende beheerst worden, en dat stelt je in staat om een onafhankelijk individu te zijn.

Misschien wel de belangrijkste stap in de creatie van een kunstobject voor jongere toeschouwers (in een vroeger leerstadium dan dat van ons op hetzelfde moment) is om een brug te slaan tussen de performancemakers en het publiek, via een concept dat interessant zou kunnen zijn voor ons allebei, voor de ouders en/of de leraars die betrokken zijn: in dit geval was het thema de geboorte van ideeën en hoe informatie kan reizen en transformeren in zoveel dingen die nog niet bestaan voordat we ze ons voorstellen.

Leren is een worsteling, een constante beweging naar het volgende obstakel om